

Mircea MORARIU

În zona abținerilor

Solidari cu modelul american, actorii români ce-și găsesc ori cred a-și găsi o a doua vocație în scrierea de literatură dramatică sunt tot mai numeroși. După cum tot mai consistent e numărul celor care au șansa de a-și vedea pe scenă lucrările. Că nu întotdeauna o atare șansă înseamnă după premieră și un real prilej de bucurie e cu totul altă poveste. De fapt, nu chiar cu totul. Acestei serii i s-a alăturat recent, prin bunăvoința Teatrului „Sică Alexandrescu” din Brașov, una dintre cele mai talentate actrițe tinere, Antoaneta Zaharia. Dar dacă despre actrița Antoaneta Zaharia am cele mai bune impresii și numai cuvinte de laudă, despre dramaturgul omonim pot să spun, la modul cel mai politicos posibil, că deocamdată mă situez în zona abținerilor. Piesa *Vă pupă Piticu’ din Franța* e mai degrabă un schelet de idei, un alambic de situații din realitatea comună și din realitatea teatrală și parateatrală cu care autoarea se întâlnește zilnic și pe care a simțit probabil nevoia să le pună pe hârtie. Atât și nimic în plus. După modelul lui Edward Albee, cel din *Cui îi e frică de Virginia Woolf*, autoarea convoacă pe scenă două cupluri, e drept, tinere, unul venit în vizită la celălalt. Trei dintre cei patru sunt actori cu situații incerte, care joacă și nu prea, aleargă după roluri, interviuri și celebritate, își vor un rost în vreun teatru subvenționat ori „alternativ”, fac spectacole de comandă, sunt dornici de un ban în plus venit din vreo reclamă ori din vreo telenovelă. Cel de-al patrulea e informatician, căsătorit cu o actriță. Se vizitează nu pentru că ar fi foarte buni prieteni, ci doar spre a fi sociabili. Și cum trebuie să petreacă o seară împreună beau ceva, mănâncă cremă de zahăr ars, primesc telefoane de la prietenii de odinioară, unii rătăciți prin vreo cârciumă, alții pe alte meleaguri. Se hârjonesc, se tachinează, ajung să își spună lucruri neplăcute, asta după ce au vorbit despre orice și despre nimic și au jucat un modern joc de societate. Apare și o a cincea persoană, traumatizată psihic în urma unui accident de circulație produs din cauza consumului de alcool. Pare-se că în momentul în care părăsește casa în care a fost oaspete ocazional se îndreaptă spre moarte. Și cam asta e tot.

Sigur că ceea ce pune pe coala de hârtie Antoaneta Zaharia e cât se poate de plauzibil, verosimil, autentic. Neîndoielnic, fiecare dintre noi am participat la astfel de mondenități la care ne-am plictisit copios. Problema e că din punct de vedere dramaturgic lucrarea care, evident, mizează pe efectul de real, e debilă, fără autentică energie teatrală. Textul a avut totuși norocul de a fi montat de un autentic creator, regizorul Alexandru Dabija. Nu știu dacă acesta chiar a crezut în virtuțile partiturii, virtuți care mie îmi sunt foarte puțin clare, ori a montat-o dintr-un respectabil sentiment de colegialitate. Atâta doar, că în teatru, precum în literatură, sentimentele frumoase nu sunt suficiente. Cu toate că e de domeniul evidenței că Alexandru Dabija a lucrat extrem de serios, cu grijă pentru fiecare secvență a spectacolului, plasând judicioase accente, realizând o succesiune bine particularizată de stop-cadre și a alcătuit o bună distribuție, fiecare dintre cei cinci actori – Ligia Stan, Gabriel Costea, Iulia Popescu, Marius Cordoș, Codruța Ureche – fiind atent la nuanțe, montarea nu oferă satisfacția așteptată. Cauza nu e deloc greu de găsit – neîmplinirile textului. Aștept ca viitoarea apariție la rampă a Antoanetei Zaharia în calitate de scriitor de teatru să fie mult mai reușită.

Teatrul „Sică Alexandrescu” din Brașov – *Vă pupă Piticu’ din Franța* de Antoaneta Zaharia.
Regia: Alexandru Dabija. Cu: Ligia Stan, Gabriel Costea, Iulia Popescu, Marius Cordoș, Codruța Ureche.
Data reprezentației – 11 septembrie 2005.

Foto: Adrian Timar

Codruța URECHE, Gabriel COSTEA.

Ligia STAN, Iulia POPESCU, Marius CORDOȘ.

Foto: Adrian Timar